

EDİRNE YEMİŞ KAPANI VE RESTİTÜSYON ÖNERİSİ*

YEMİŞ KAPANI IN EDİRNE AND RESTITUTION PROPOSAL*

Bozkurt ERSOY**

Öz

17 Mart 1573 tarihli bir arşiv belgesinden anlaşıldığı üzere, inşası Mimar Sinan tarafından istenip, Sultan II. Selim tarafından da uygun görülen Yemiş Kapanı Hanı'nın yapımına -başka bir belgeden anlaşıldığına göre- Hassabaşı Mimarı Davud Ağa ile Mimar Hüseyin Çavuş tarafından 19 Ekim 1588 tarihinde başlanmıştır. 30 Temmuz 1752 depremiyle harap olan ve 1937 yılında yıkılan yapının yeri 1967 yılında park haline getirilmiştir. 1976'da tescil edildikten sonra nihayet 2014 - 2016 yılları arasında bu alanda kazılar yapılmış, hanın yıkılmadan önceki özgün durumu hakkında fikir veren önemli bulgular elde edilmiştir. Çalışmamızda, kazı bulguları ve yapının 20. yüzyılın ilk çeyreğine ait bazı fotoğrafları temel alarak, Osmanlı Dönemi şehir içi hanlarının iyi bilinen örnekleri de göz önünde bulundurularak yapılan değerlendirme sonucunda Yemiş Kapanı'nın kare planlı, ortasında şadırvan bulunan avlulu bir han olduğu, zemin kat avlusunun kuzey kanadının ve üst kat avlu kanatlarının tamamının revaklı olduğu, ayrıca yapı bünyesinde dışa açılan dükkan mekanları bulunduğu anlaşılmış; özgün duruma ilişkin üst ve alt kat restitüsyon planları ortaya konulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Ticaret yapıları, şehir-içi hanları, Edirne, Osmanlı mimarisi, kapan,

Abstract

According to an archive document, construction of Yemiş Kapanı Khan which was suggested and requested by the great architect Mimar Sinan, and allowed by Sultan Selim II, according to another document was started under mastery of architects Davud Ağa and Hüseyin Çavuş in 1588 on October 19. The structure was ruined by the earthquake in 1752, destroyed in 1937 and the area was stated as a public park in 1967. After being registered to inventory of cultural assets in 1976, after a great deal of time, important findings have been obtained via excavations through the area between 2014-2016. In this study, based on

* Bu çalışma, 25-27 Ekim 2017'de Akdeniz Üniversitesi'nde gerçekleştirilen 21. Uluslararası Ortaçağ ve Türk Dönemi Kazıları ve Sanat Tarihi Araştırmaları Sempozyumu'nda bildiri olarak sunulmuş, Bildiri Özetleri yayınında yer almış ancak tam metin olarak yayınlanmamıştır.

* This study was presented in the 21 International Symposium on Medieval And Turkish Period Archaeology And Art History Studies (October 25-27, 2017, Antalya) held at Akdeniz University, and is published in the Abstracts book, but not published as full text.

** Prof. Dr., Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Sanat Tarihi Bölümü, İzmir / Türkiye.

ORCID ID: 0000-0002-1325-1330 ♦ E-mail: bozkurt.ersoy@ege.edu.tr

Restitüsyon çizimlerini gerçekleştiren Arş. Gör. Sayın Ender Özbay'a teşekkür ederim.

the findings of the excavation and according to some photographs which shows the building during first quarter of the 20th century and also comparing to the well known examples of the Ottoman khans (city inns), it is deduced that: Yemiş Kapanı Khan is a courtyard khan with a fountain located at the center, and is a square planned building. Beside, based on those finding and evidencee, it is understood that the north side of the courtyard ground floor and the wholl courtyard sides of the upper floor were portico galleres (riwaq). Furthermore, it is understood that there were shop places open to the outside of the building. Finally, in the article, restitution plans for the original condition of the building also presenting.

Keywords: trade architecture, city khan, Ottoman architecture, Ottoman bazaar, Edirne,

Yerleşim merkezlerinde inşa edilen hanların bir bölümü “kapan” olarak da adlandırılmaktadır. Bu yapılar tek bir cins ticaret maddesinin toptan satışı ya da dağıtımına hizmet edecek pazar yeri görevi yapan binalardır ve “un kapanı”, “pamuk hanı”, “pirinç hanı”, “ipek hanı”, “koza hanı” gibi, toplayıp dağıtma işini yaptıkları malın adını alırlar. “Kapan” kelimesinin Arapça “kabban” sözcüğünden türetildiği ve terazi anlamına da geldiği göz önüne alındığında vergi denetimi yanı sıra bağlı oldukları vakfa sağladıkları gelirin çok fazla olması nedeniyle inşa ettiren padişah, valide ve vezirler için özendirici bir niteliği olduğu varsayılabilir.¹

Yedi yol ağzı, Mimar Sinan Caddesi ve Selimiye Arastası ile çevrili ada üzerinde (Fot. 1, Şek. 1) yer alan kapanın inşa edilmesi fikri ve inşa eden mimarlar ile tarihlendirilmesi konusu, ancak arşiv belgeleriyle aydınlatılabilmektedir. Mimar Sinan’ın, Selimiye Camisi’nin kubbe inşaatı sırasında yaptığı yazışma sonucu İstanbul’dan gelen bir hüküm, hanın yapılma fikri konusunda aydınlatıcıdır. Bu hükümde şöyle denmektedir:

Hassa Mimarbaşı Sinan Ağa’ya hüküm ki: Mektup gönderip Edirne şehrinde yapılmakta olan caminin(Selimiye) şu sırada kubbeye geldiğini, haremde şadırvan etrafı ve dört yanda olan kapıların girişleri ile merdiven sahanları ve sofaların döşemelerinin küfeki olmasının uygun olduğunu bildirmişsin. Ayrıca yüce caminin çevresinin donatılması için, yakında olan boş arazide yepyeni bir meyve kapanı yapılmasını bu işten anlayan kimselerin uygun gördüklerini ve Eski Saray yanında bulunup boyu yüz altmış arşın, eni otuz arşın olan boş arazide de on ev yapılmasının uygun olacağını arzetmişsin. Öylece yaptırıp tamama eriştiresin. Ama sakın boşa harcama ihtimali olmasın. Ve kapan işi için alınması gerekli evleri, bedelleriyle mîrîden alıp, uygun gördüğün gibi yaptırasın. 13 Zilkâde 980²

17 Mart 1573 tarihli bu belgeden, inşasının Mimar Sinan tarafından istendiği; II. Selim tarafından arazide bulunan evlerin de kamulaştırılarak hanın yapılmasının uygun görüldüğü anlaşılmaktadır.

1 Bk. Ersoy, 1995, 18.

2 Sönmez, 1988, 129.

Mimar Sinan'ın 1584'te hacca giderken yerine Mimarbaşı Kaymakamı olarak hassa mimarlarından Mehmed Subaşı'yı tayin etmeyi uygun gördüğü, dört yıl sonra ise 1588 yılında vefat ettiğinde Mimarbaşılığa Davud Ağa'nın getirilmesinin tercih edildiği bilinmektedir.³ Rifkı Melul Meriç'in yayınladığı, Topkapı Sarayı arşivinde bulunan bir vesika⁴ arazi üstündeki evlerin alınması ve inşaata başlanmasının 15 yıl kadar sürdüğünü göstermektedir. Hanın inşa edileceği alanda bulunan harap durumdaki Şihabüddin Paşa Mescidi ile evlerin listesinin⁵ de bulunduğu bu vesikada yer alan "...*Mi'mârân-ı Hâssa başı Dâvûd Ağa bendeleri ile Mi'mâr Hüseyin Çavuş kulları bu cânibe gelüb işbu dokuz yüz doksan altı mâh-ı zülkade (sinin) yiğirmi sekizinci günü çahârşenbe günü es'ad-i sâ-ât ve atyab-ı evkatda Kappânın temeli birağılıb binasına mübaşeret olundu...*"⁶ bilgisi, konumuz olan Yemiş Kapanı inşasına Hassabaşı Mimar Davud Ağa ile Mimar Hüseyin Çavuş⁷ tarafından 996 Zülkade Çarşamba (19 Ekim 1588) günü temelinin atılmasıyla başlandığını göstermektedir. Yapının tamamlanma tarihi olarak ise, herhangi bir kaynak gösterilmeden 1590/91 yılı verilmektedir.⁸

Ne yazık ki han, birçok yapıyla birlikte 30 Temmuz 1752'de meydana gelen depremde harap olmuş, 1937 yılında yıkılmış ve 1967 yılında da bulunduğu alan park haline getirilmiştir. 1976 yılında Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu tarafından tescil edilen yapı ile ilgili kazılar ise 2014 yılında başlamış ve 2016 yılında sona ermiştir.

Yapılan kazılar sonucunda ortaya çıkan temel ve bodrum kat duvarlarından yapının 67,71 x 57,91 m boyutunda, yaklaşık kare planlı ve avlulu olduğu anlaşılmaktadır. Ortaya çıkan bu duvarların tamamı avlu zemini seviyesinin altındadır. Duvarların oluşturduğu birimler, zemin kat mekanlarının depolarıdır. Bu depo planlarının en iyi anlaşılabilirliği kesim, yapının güney kanadında yer alan, doğu-batı yönünde sıralanmış dört mekân ve her mekânın ortasındaki kare ayaklardır. (Bk. *Şek 1*) Söz konusu dört duvar ve ayakların kesme taş olması ilk anda bu kare mekânın tek bir depo olarak kullanıldığını akla getirir de batı kanadın doğu ucunda ortaya çıkan ayak ve duvarlar arasındaki orijinal olduğunu düşündüğümüz moloz taş duvarlar bu kare mekanların aslında dört mekandan oluştuğunu göstermektedir. Duvarlar üzerinde yer alan dişler ise depo tavanlarının ya da diğer bir deyişle zemin kat mekanlarının tabanlarının ahşap döşeme olduğunu ve mekanların içinde yer alan ahşap kapaklı merdivenle depoya inildiğini göstermektedir. (Fot. 2)⁹

3 Bk. Erdoğan, 1955, 184.

4 Bk. Meriç, 1963.

5 Bk. Meriç, 1963, 747.

6 Bk. Meriç, 1963, 749.

7 Mimar Hüseyin Çavuş'un 1584 tarihinde Edirne Selimiye Camisi'nin tamirinde ve 1590 tarihinde Selimiye Camisi etrafındaki kaldırım döşemelerinde görev aldığı da bilinmektedir. Mimar Hüseyin Çavuş'la ilgili bk. Dündar, 2002, 250-251.

8 Ahunbay, 2012, 131-132.

9 Deposu bulunan Osmanlı ticaret yapılarına örnek olarak Manisa Bedesteni, Tire Kutu Han

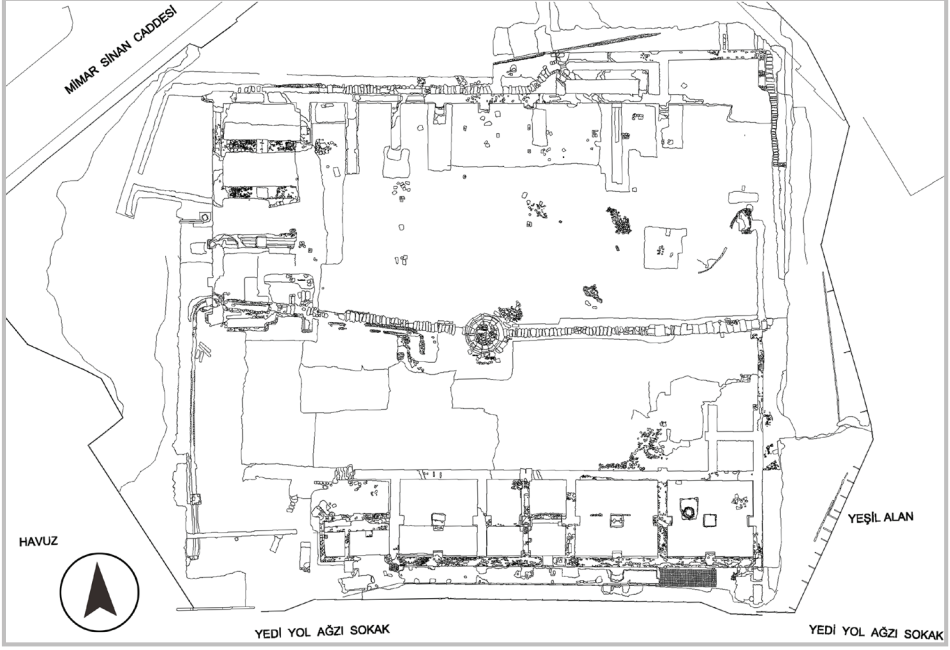
Fot 1: Yemiş Kapanı kazı sahası, Selimiye Camisi minaresinden görünüm.

(Toklular İnşaat Mimarlık Hiz. San. Tic. Ltd. Şti. tarafından hazırlanan “Selimiye Camisi Külliyesi Önünde Yapılan Kurtarma Kazısında Ortaya Çıkarılan Yemiş Kapanı Hanı'nın Rölöve Raporu”ndan alınmıştır.)

Zemin kat ve birinci kat mekanlarının plan açısından nasıl olabileceğinin değerlendirilmesi ve restitüsyonu ise ancak yapının günümüze ulaşan eski fotoğraflarının irdelenmesi ile olanaklıdır.

Selimiye Camisi minaresinden çekilen fotoğraftan, (Fot. 3) doğu cephenin üst katında, kuzey kanadın doğu ucunda yer alan üç birimli bölüm (Fot. 3 / b) de dahil olmak üzere toplam 11 mekan bulunduğu, bu mekanlardan güneyden kuzeye doğru 1 ve 2'nci mekanların kubbeyle, 3-4-5-6-7'nci mekanların manastır tonozuyla, 8-9-10-11'inci mekanların ise yine kubbeyle örtülü oldukları ve dış cepheye açılan pencerelerle aydınlatıldıkları anlaşılmaktadır. Bu mekanların avlu tarafında görülen ve kanat boyunca uzanan kiremit örtülü beşik çatısı konusunda iki olasılık düşünülebilir: Birincisi, revakı örten beşik tonozun kırma çatıyla örtülmüş olduğu; ikincisi ise, kiremitle kaplı ahşap çatının burada yer alan sivri beşik tonozlu revakın yıkılmasından sonra inşa edilmiş olabileceğidir.

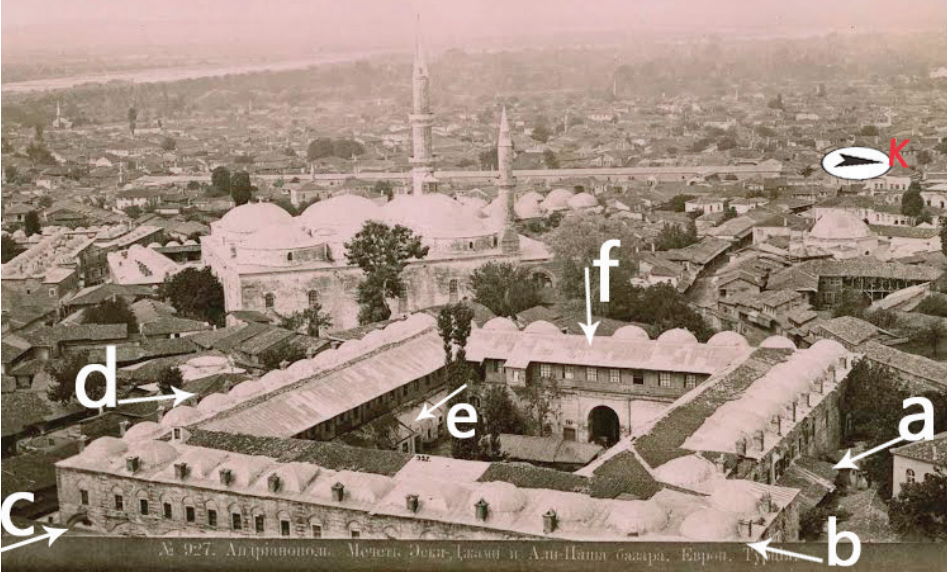
Arastası, Safranbolu Cinci Han, İstanbul Muhsinzâde Hanı verilebilir.

Şek 1: Edirne, Yemiş Kapanı Kazı Alanı Rölövesi.
(Yemiş Kapanı Hanı'nın Rölöve Raporu'ndan.)

Fot. 2: Edirne, Yemiş Kapanı kazı sahası, güney cephedekinin doğu ucundaki depo mekanları.
(Yemiş Kapanı Hanı'nın Rölöve Raporu'ndan.)

Fot. 3: Edirne, Yemiş Kapanı, doğu yönünden görünüm. (Dr. Yavuz Güner'in arşivinden.)

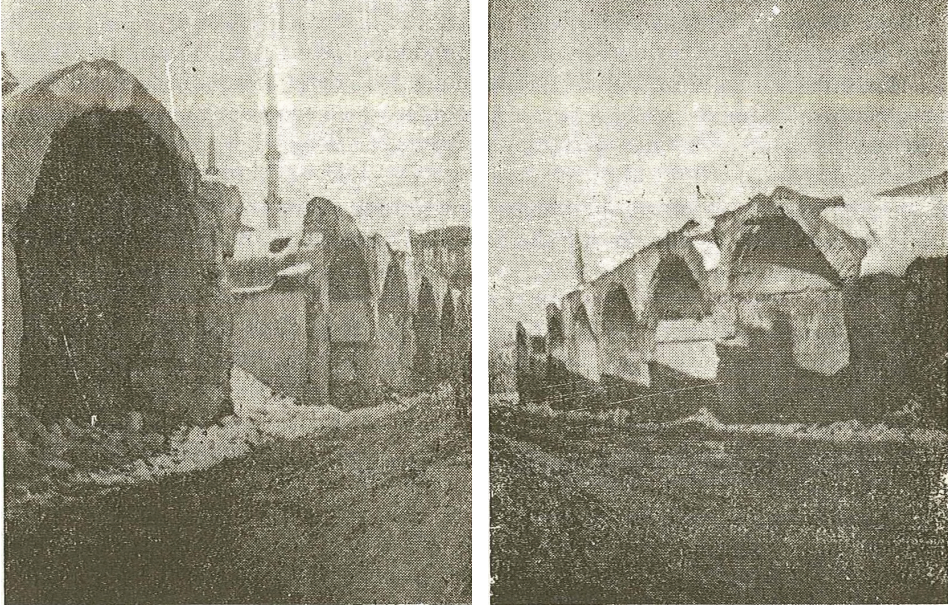
Yine aynı fotoğraftan hanın zemin katında 1. kat mekanlarının altında dışa sivri kemerli eyvanlar şeklinde açılan dükkan mekanlarının bulunduğu (Fot. 3 / c) ve cephenin tamamının taş ve tuğla ile almalı olarak inşa edildiği anlaşılmaktadır. Bu anlamda doğu cephede üst kat mekanlarının altında zemin katta dışa açılan mekanlar ile üst katta yer alan revak düzenlemesinin altında avluya bakan mekanların yer almasından hareketle bu kanadın avlu cephesinin zemin katta revaksız, üst katta ise revaklı olduğu anlaşılmaktadır.

Hanın güney kanadının üst katında 12 kubbeli mekanın yer aldığı, (Fot. 3 / d) bu mekanların avlu tarafında ise yine orijinalde sivri beşik tonozlu bir revak olduğu, daha sonra bu revakın yıkılmasıyla revak örtüsünün tek yöne eğimli çatıya (Fot. 3 / e) dönüştürüldüğü anlaşılmaktadır. Avlu cephesinde zemin katta ise revak bulunmadığı ve üst kat revakının hizasında alt katta mekanların yer aldığı ve bu mekanların avluya birer kapı ve pencere ile açıldıkları görülmektedir. Üst katta yer alan kubbeli mekanların altında ise zemin katta mekanlar bulunması gerektiğinden hareketle bu kanatta birbirleriyle kapı ile ilişkilendirilmiş art arda ikişer mekan olmalıdır.

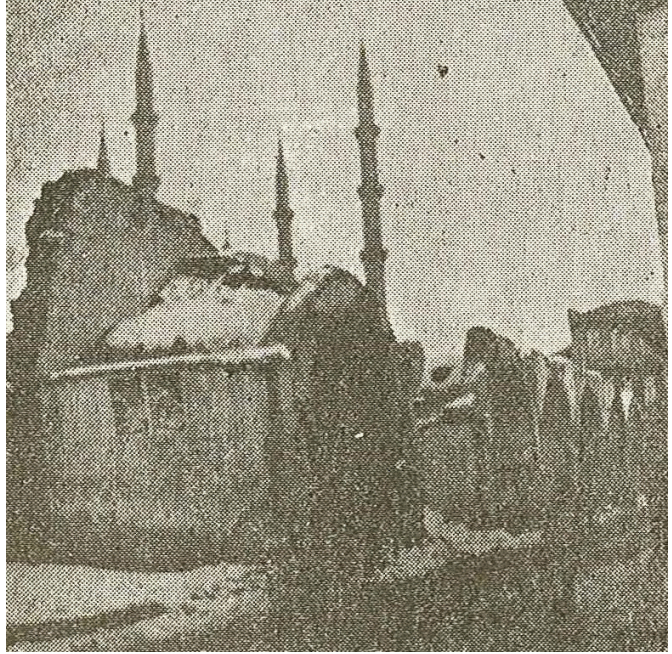
Bu kanatta yapıya dıştan eklenmiş dükkanların olduğu R. Meriç'in yayınladığı fotoğraflardan da anlaşılmaktadır.¹⁰ (Fot. 4, 5) Bu dükkanların eyvan şeklinde sivri beşik tonozlu oldukları ve sivri kemerle sokağa (Yedi Yol Ağızı Sk.) açıldıkları görülmektedir.¹¹

¹⁰ Bk. Meriç 1963, 754.

¹¹ Ancak Fotoğraf 3'te görüldüğü gibi, bu eyvanların sokak cephelerinde kemer içleri üzengi hattına kadar doldurulmuştur.

Fot. 4: Yemiş Kapanı'nın Yedi Yol Ağzı Sokak'a bakan güney cephesi. (Meriç, 1963, 754.)

Fot. 5:
Yemiş Kapanı'nın Yedi Yol
Ağzı Sokak'a bakan güney
cephesi. (Meriç, 1963, 754.)

Yapılan kazı çalışmaları sonucu ortaya çıkartılan duvarlar, bu mekanların varlığını kanıtlar niteliktedir. (Bk. *Şek. 1*). 4 numaralı fotoğrafa bakıldığında güney cephedeki bu dükkanların en azından doğu cepheyle birleştiği köşede, doğu cephe dükkan kemerlerinin kilit taşı hizasında görülmesi beklense de, hanın kuzey kanadıyla güney kanadı arasındaki yaklaşık 4.30 ile 5.00 m değişen kot farkı güney cepheye dıştan bitişmiş olan dükkan mekanlarının (Bk. *Fot. 4*) bu fotoğrafta görülemeyeceğinin göstergesidir.¹² (Bk. *Fot 3 / c*)

Yapının batı cephesi ile ilgili 3 numaralı fotoğrafa bakıldığında, üst katta 10 adet kubbeli mekanın bulunduğu ancak bunlardan birinin yıkıldığı; bu mekanların avlu cephesinde ise diğer kanatlarda olduğu gibi sivri beşik tonozlu revakın yıkılması nedeniyle tek yöne eğimli çatıyla örtüldüğü ve revak cephesinin kapatılarak pencerelerle avluya açıldığı anlaşılmaktadır. Fotoğrafa dikkatle bakıldığında pencerelerin arasında fark edilen ayaklar orijinalde üst katın tamamında revaklı düzenleme olduğunun kanıtıdır. (*Fot. 3 / f*) Ayrıca kubbeli üst kat mekanlarının revaka birer kapı ve pencere ile açıldığını saptamak da 7 numaralı fotoğrafta olanaklıdır. (*Fot. 7 / a*)

Yine 3 numaralı fotoğraftan hareketle yapının zemin katının daha önce de ifade edildiği gibi revaksız bir düzenlemeye sahip olduğu anlaşılmaktadır. Algılanabildiği kadarıyla avluya açılan kuzeydeki giriş eyvanının güneyinde kalanların birer kapı ve pencere açıklığına sahip oldukları, eyvanının kuzeyindeki mekanlardan en azından ilkinin kapı ve penceresinin bulunmadığı görülmektedir. Kapı ve pencerenin bulunmaması ancak burada iç tarafta giriş koridoruna açılan ve üst kata çıkışı sağlayan bir merdivenin bulunuyor olmasıyla açıklanabilir. (*Fot. 3, 7*) Hana giriş açıklığından avluya ulaşımın sivri beşik tonozlu bir koridorla sağlandığı ve bu koridorun avlu cephesinin dışa taşkın inşa edilerek adeta bir taçkapı gibi vurgulandığı da yine bu fotoğraflardan anlaşılmaktadır. (*Fot. 7 / b*) Yine aynı fotoğraflardan, zemin katta avlu kanadının revaksız olmasından hareketle, üst katta kubbeli mekanların altında avlunun doğu kanadında olduğu gibi dışa açılan dükkan mekanlarının yer aldığı söylenebilir.

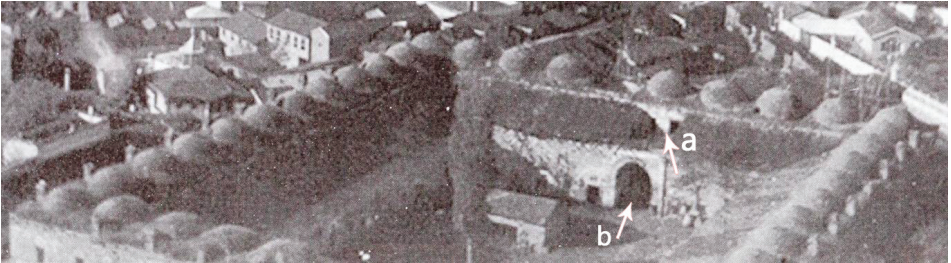
Hanın kuzey kanadının doğu ucunda, kazılar sonucu ortaya çıkarılmış dışa taşan 25,61 x 5,58 m boyutundaki bölümün altta yer alan ve batıya doğru cepheye bitişik uzanan kanallarla irtibatlı olması bu bölümün ıslak mekanlarla ilgili olduğunu göstermektedir.¹³ Büyük olasılıkla tuvalet işlevi gören bu bölümün benzeri Edirne’de Rüstem Paşa Kervansarayı’nda ve Tokat Voyvoda Hanı’nda (Tokat Taş Han) da bulunmaktadır. (*Şek. 2, 3*) Hanın kuzey cephesinin zemin kat seviyesinde görülen kiremit örtülü sundurmanın varlığı da (*Fot. 3 / a*), odunluk olabileceği düşüncesinden hareketle bu bölümlerin tuvaletin yanı sıra hamam işlevi de gördüğü olasılığını akla getirmektedir. Kuzey cephenin üst katında yer alan kubbeli mekanların altında dış cepheye açılan dükkan mekanlarının bulunmaması, bu kanadın zemin katında avluya bakan mekanların

12 Benzer bir tasarım, 16. yy.’a tarihlenen Alaşehir Kurşunlu Han’da da görülür. (Daş, 2010, 207)

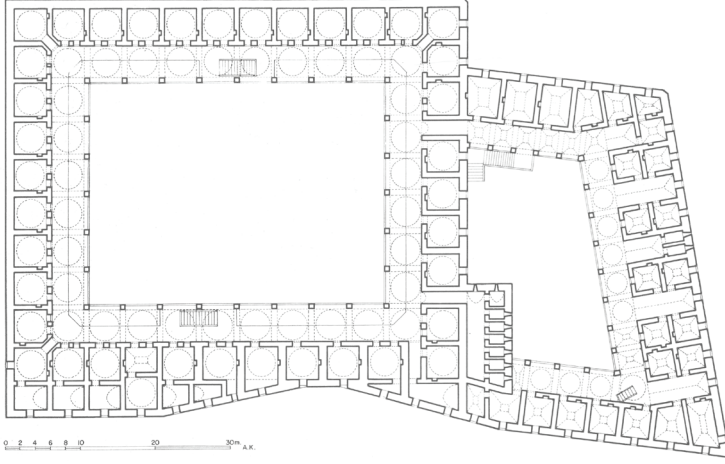
13 İbrahim Türkmenoğlu “Edirne Selimiye Külliyesi Yemiş Kapanı Kazısı” adlı makalesinde verdiği 3. resimde bu ıslak mekanların bulunduğu bölümü çizgiyle belirleyerek buranın hanın giriş bölümü olduğunu söylemiştir. (Bk. Türkmenoğlu, 2015, 333-344.)

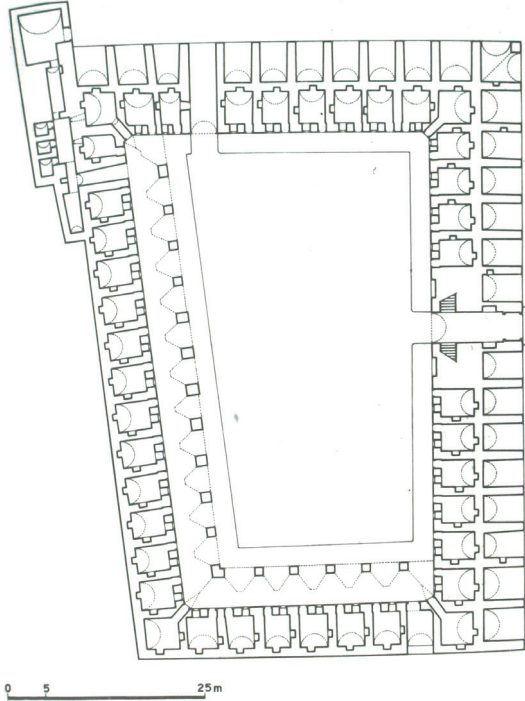
Fot. 6: Selimiye Camisi ve Yemiş Kapanı; güneybatıdan görünüm.
(Fotoğraf: Gülmez Frères, yaklaşık 1890.) (Dr. Yavuz Güner'in arşivinden.)

Fot. 7: Yemiş Kapanı, kuzeydoğudan görünüm. (Dr. Yavuz Güner'in arşivinden.)

Şek. 2: Edirne Rüstem Paşa Kervansarayı, üst kat planı.
(Ali Saim Ülgen'in çizimi, Kuran 1986, 152'den alınmıştır.)

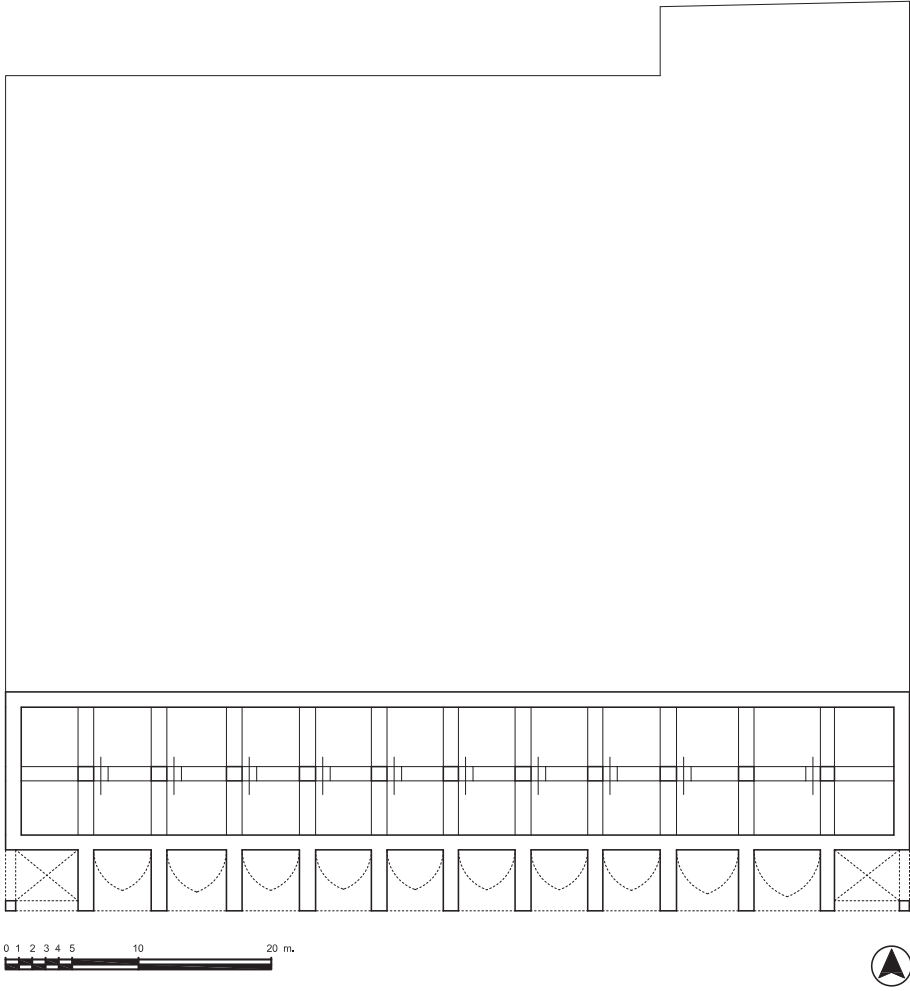
Şek. 3: Tokat Voyvoda Hanı (Taş Han). (Nayır, 1975, 395.)

bulunduğunu göstermektedir. (Fot. 3 / a) Bu nedenle üst kat revaklarının altında da alt kat mekanlarının açıldığı bir revak olmalıdır. Hanın, 3 no.'lu fotoğraftan tespit edilebildiği kadarıyla güney, doğu ve batı avlu kanatlarında revak düzenlemesine yer verilmediği tespitinden yola çıkılarak avlu kuzey kanadının da revaksız olabileceği bir olasılık olarak söylenebilir de avludan ıslak mekanlara geçiş düşünöldüğünde bu olasılığın zor olduğu açıktır.

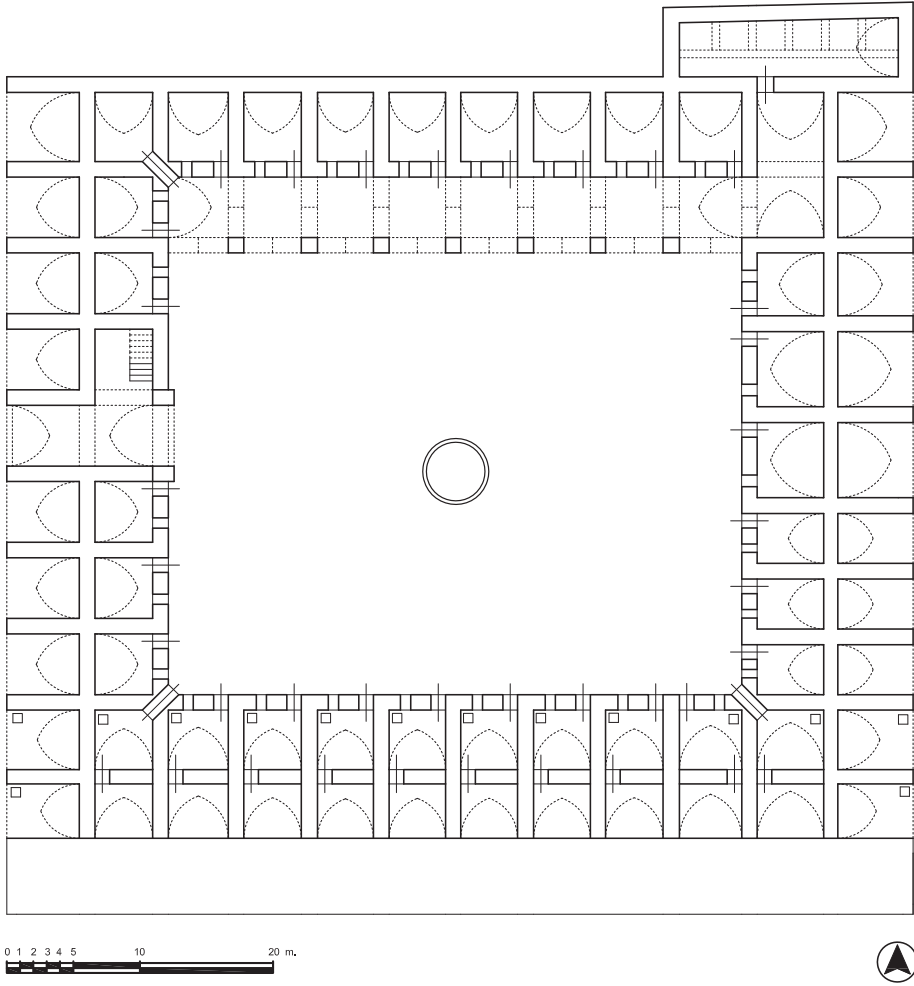
SONUÇ

Yukarıda gerek kazı sonuçları ve gerekse eski fotoğraflarından hareketle ayrıntılı olarak tanımlanmaya çalışılan Yemiş Kapanı ile ilgili ulaşılan veriler ışığında yapılan restitüsyon çizimleri (şek. 4, 5, 6) 1588'de inşasına başlanan ve 1590-91 yılında bitirildiği söylenen yapının kare planlı, ortasında şadırvan bulunan (Bk. şek 1) avlulu bir han olduğu, zemin kat güney, batı ve doğu avlu kanatlarının revaksız; kuzey kanadının ve üst kat avlu kanatlarının tamamının revaklı olduğu;¹⁴ ayrıca, yapının doğu ve batı cephelerinde yapı bünyesine dahil, güney cephesinde ise avlu zemin kotunun altında kalan ve dışa açılan dükkan mekanları (şek. 4) bulunduğu sonucuna varılmıştır.

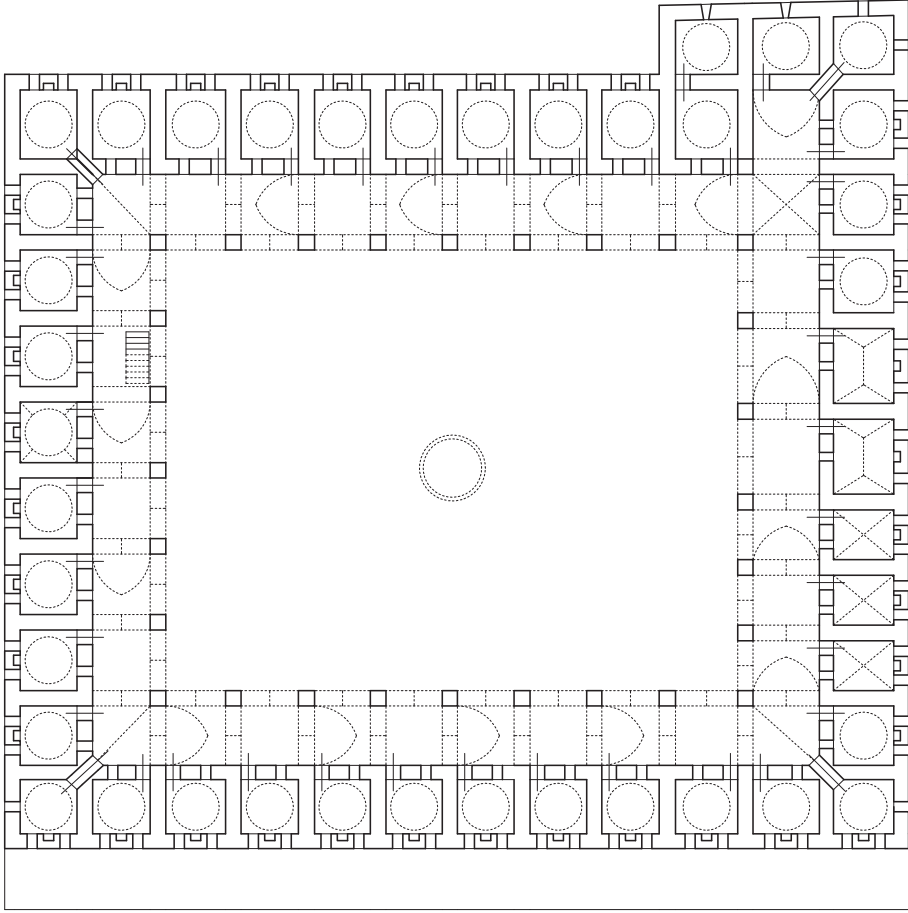
14 Alt Katı tamamen ya da bir bölümü revaksız han tasarımı Osmanlı Dönemi'nde çok sayıda handa görmek olanaklıdır. Merzifon Taş Han (Çerkez, 2001, 123-156.), Tokat Voyvoda Hanı (Taş Han) (Nayır, 1975, 395), İstanbul Muhsinzâde Hanı (Ersoy, 2017, 99.), Manisa Yeni Han (Kuyulu, 1992, 52.), İzmir Mirkelamoğlu Hanı (Ersoy 1991, 31), Alaşehir Kurşunlu Han (Daş, 2010, 207.) bu tip yapılara birkaç örnektir.

Şek. 4: Yemiş Kapanı Restitüsyon Planı; Güney Kanat Cadde Kotu;
Dükkanlar ve Bodrum Kat Depolar.

şek. 5: Yemiş Kapanı Restitüsyon Planı; Zemin Kat (Avlu Kotu).

Şek. 6: Yemiş Kapanı Restitüsyon Planı; Üst Kat.

KAYNAKÇA

- Ahunbay, Zeynep (2012). *Selimiye Mosque and Its Social Complex*. Ankara: T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- Çerkez, Murat. (2005). *Merzifon'da Türk Devri Mimari Eserleri*. Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sanat Tarihi Anabilim Dalı Doktora Tezi.
- Daş, Ertan. (2010). Alaşehir Kurşunlu Han Kazı ve Temizlik Çalışmaları. *XIII. Ortaçağ ve Türk Dönemi Kazıları ve Sanat Tarihi Araştırmaları Sempozyumu (14-16 Ekim, 2009 Denizli) Bildirileri*, 197-212, İstanbul: Pamukkale Üniversitesi Yay.
- Dündar, Abdülkadir. (2002). XVI. Yüzyıl Bazı Osmanlı Mimarları. *A.Ü.İlahiyat Fakültesi Dergisi, XLIII / 1*, 231-262. (DOI: 10.1501/Ilhfak_0000000089)
- Erdoğan, Muzaffer. (1955). Mimar Davud Ağa'nın Hayatı ve Eserleri. *Türkiyat Mecmuası, 12*, 179-204.
- Ersoy, Bozkurt. (1991). İzmir Hanları, Ankara.
- Ersoy, Bozkurt. (1995). İşlevleri Yönünden Şehir-içi Hanları, Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi (26), 17-20.
- Ersoy, Bozkurt. (2017). İstanbul Muhsinzâde Hanı Üzerine Bir Restitüsyon Denemesi, *TÜBA-KED (15)*, 95-106.
- Kuran, Aptullah. (1986). *Mimar Sinan*. İstanbul: Hürriyet Vakfı Yayınları.
- Kuyulu, İnci. 1992, Karaosman-Oğlu Ailesine Ait Mimari Eserler, Ankara: T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Meriç, Rıfık Melul. (1963). Türk San'atı Tarihi Vesikaları (Mimariye Ait Vesikalar). *Türk Sanatı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri (I)*, 745-763.
- Nayır, Zeynep. (1975). Osmanlı Mimarlığından Sultan Ahmet Külliyesi ve Sonrası (1609-1690), İstanbul.
- Sönmez, Zeki. (1988). *Mimar Sinan İle İlgili Tarihi Yazmalar-Belgeler*. İstanbul: Mimar Sinan Üniversitesi Yayınları.
- Türkmenoğlu, İbrahim. (2015). Edirne Selimiye Külliyesi Yemiş Kapanı Kazısı. 23. *Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu*, 333-344.

Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Sanat Tarihi Dergisi
Cilt: XXVII, Sayı: 1 Nisan 2018

Ege University, Faculty of Letters
Journal of Art History
Volume: XXVII, Issue: 1 April 2018

Yayın Tarihi | Date of Publication
29.04.2018

İnternet Sayfası (Açık Erisim) | Internet Page (Open Access)

DergiPark

AKADEMİK
<http://dergipark.gov.tr/std>

Sanat Tarihi Dergisi hakemli, bilimsel bir dergidir; Nisan ve Ekim aylarında olmak üzere yılda iki kez yayımlanır.

Journal of Art History is a peer-reviewed, scholarly, periodical journal published biannually, in April and October.